

Sentencja

System krajowy, na mocy którego państwo członkowskie nakłada obowiązek uzyskania uprzedniego zezwolenia na wykonywanie działalności polegającej na zawodowym udzielaniu kredytów na jego terytorium przez spółkę z siedzibą w państwie trzecim, i na mocy którego można odmówić takiego zezwolenia między innymi wówczas, gdy spółka ta nie ma zarządu głównego lub oddziału na tym terytorium, w istotny sposób wpływa na wykonywanie swobodnego świadczenia usług w rozumieniu art. 49 WE i nast. Spółka z siedzibą w państwie trzecim nie może się powoływać na te przepisy.

(¹) Dz.U. C 6 z 8.01.2005.

Wyrok Trybunału (pierwsza izba) z dnia 28 września 2006 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Audiencia Provincial de Málaga (Hiszpania) — postępowanie karne przeciwko G. Francesco Gaspariniemu, Jose Mª L. A. Gaspariniemu, Juanowi de Lucchi Calcagno, G. Costa Bozzo, Francesco Mario Gaspariniemu, José A. Hormidze Marrero, Sindicatura Quiebra

(Sprawa C-476/04) (¹)

(Konwencja Wykonawcza do układu z Schengen — Artykuł 54 — Zasada ne bis in idem — Zakres stosowania — Umorzenie postępowania wobec oskarżonych z powodu przedawnienia przestępstwa)

(2006/C 294/16)

Język postępowania: hiszpański

Sąd krajowy

Audiencia Provincial de Málaga

Strony w postępowaniu karnym przed sądem krajowym

G. Francesco Gasparini, Jose Ma L. A. Gasparini, G. Costa Bozzo, Juan de Lucchi Calcagno, Francesco Mario Gasparini, José A. Hormiga Marrero, Sindicatura Quiebra

Przedmiot

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym — Audiencia Provincial de Málaga — Wykładnia art. 54 Konwencji wykonawczej do układu z Schengen z dnia 14 czerwca 1985 r. między rządami państw unii gospodarczej Beneluxu, Republiki Federalnej Niemiec oraz Republiki Francuskiej w sprawie stopniowego znoszenia kontroli na wspólnych granicach (Dz.U. 2000, L 239, str. 19) — Zasada ne bis in idem — Zakres zastosowania — Wykładnia art. 24 TWE — Zakres zastosowania

Sentencja

- 1) Zasada ne bis in idem, zawarta w art. 54 Konwencji wykonawczej do układu z Schengen z dnia 14 czerwca 1985 r. między rządami państw unii gospodarczej Beneluxu, Republiki Federalnej Niemiec oraz Republiki Francuskiej w sprawie stopniowego znoszenia kontroli na wspólnych granicach, podpisanej w dniu 19 czerwca 1990 r. w Schengen, stosuje się do orzeczenia organu sądowego umawiającego się państwa, wydanego w następstwie przeprowadzonego postępowania karnego, w wyniku którego postępowanie karne wobec oskarżonego zostało prawomocnie umorzone z powodu przedawnienia przestępstwa objętego ściganiem.
- 2) Zasada ta nie znajduje zastosowania do innych osób niż te, których proces zakończył się wydaniem prawomocnego wyroku na terytorium jednej z umawiających się stron.
- 3) Sąd karny państwa członkowskiego nie może uznać, że dany produkt znajduje się na jego terytorium w swobodnym obrocie, jedynie na tej podstawie, że sąd karny innego państwa członkowskiego w odniesieniu do tego samego towaru stwierdził, że przestępstwo przemytu uległo przedawnieniu.
- 4) Wprowadzenie produktu do obrotu w innym państwie członkowskim, późniejsze od przywozu do państwa członkowskiego, w którym orzeczono umorzenie z powodu przedawnienia, jest zachowaniem, które może wchodzić w skład „tego samego czynu” w rozumieniu tegoż art. 54.

(¹) Dz.U. C 6 z 08.01.2005

Wyrok Trybunału (wielka izba) z dnia 3 października 2006 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Court of Appeal (Civil Division) — Zjednoczone Królestwo) — B.F. Cadman przeciwko Health & Safety Executive

(Sprawa C-17/05) (¹)

(Polityka społeczna — Artykuł 141 WE — Zasada równości wynagrodzeń pracowników płci męskiej i pracowników płci żeńskiej — Staż pracy jako czynnik wpływający na wysokość wynagrodzeń — Obiektywne uzasadnienie — Ciężar dowodu)

(2006/C 294/17)

Język postępowania: angielski

Sąd krajowy

Court of Appeal (Civil Division)

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: B.F. Cadman

Strona pozwana: Health & Safety Executive

Przedmiot

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym — Court of Appeal (Civil Division) — Wykładnia art. 141 WE — Równość wynagrodzeń pracowników płci męskiej i pracowników płci żeńskiej — Staż pracy jako kryterium używane przy określaniu wysokości wynagrodzenia i powodujące nierówności w zależności od płci pracowników

Sentencja

Wykładni art. 141 WE trzeba dokonywać w ten sposób, że przy założeniu, że odwołanie się do kryterium stażu pracy jako czynnika wpływającego na określenie wysokości wynagrodzenia wiąże się z różnicami w wynagrodzeniu za taką samą pracę lub pracę tej samej wartości dla mężczyzn i kobiet, których sytuacja jest porównywana:

- z uwagi na to, że odwołanie do kryterium stażu pracy jest co do zasady właściwe dla osiągnięcia słusznego celu, jakim jest nagradzanie zdobytego doświadczenia, które umożliwia pracownikowi lepiej wykonywać powierzone mu obowiązki, pracodawca nie musi szczególnie wykazywać, że odwołanie do tego kryterium jest właściwe dla osiągnięcia wspomnianego celu w zakresie danego stanowiska pracy, chyba że pracownik przedstawi informacje mogące rodzić poważne wątpliwości w tym względzie;
- jeśli w celu określenia wysokości wynagrodzenia używa się systemu klasyfikacji zawodowej opartej o ocenę pracy, która ma zostać wykonana, to nie jest konieczne wykazanie, że pracownik rozpatrywany indywidualnie zdobył we właściwym okresie doświadczenie, które pozwala mu lepiej wykonywać jego pracę.

(¹) Dz.U. C 69 z 19.03.2005 r.

Wyrok Trybunału (trzecia izba) z dnia 5 października 2006 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Gerechtshof te Amsterdam — Niderlandy) — ASM Lithography BV przeciwko Inspecteur van de Belastingdienst/Douane Zuid/kantoor Roermond

(Sprawa C-100/05) (¹)

(Kodeks celny — Określenie długu celnego — Należności celne przywzowowe od produktów kompensacyjnych określone przez podmiot zainteresowany i potwierdzone przez organy celne na podstawie art. 121 kodeksu celnego — Należności, które mogą zostać obliczone zgodnie z art. 122 lit. c) kodeksu celnego — Zwrot pobranej nadwyżki na podstawie art. 236 kodeksu celnego)

(2006/C 294/18)

Język postępowania: niderlandzki

Sąd krajowy

Gerechtshof te Amsterdam

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: ASM Lithography BV

Strona pozwana: Inspecteur van de Belastingdienst/Douane Zuid/kantoor Roermond

Przedmiot

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym — Gerechtshof te Amsterdam — Wykładnia art. 121 ust. 1, art. 122 lit. c) oraz art. 236 rozporządzenia Rady (EWG) nr 2913/92 z dnia 12 października 1992 r. ustanawiającego Wspólnotowy kodeks celny (Dz.U. L 302, str. 1) — Produkty kompensacyjne uznane za dopuszczalne do swobodnego obrotu — Związany z nimi dług celny, którego wysokość określono na podstawie reguł naliczania przewidzianych w art. 122 lit. c) rozporządzenia nr 2913/92 — Brak uprzedniego i wyraźnego wniosku zainteresowanego podmiotu — Uwzględnienie późniejszego wniosku o dokonanie ponownego obliczenia na podstawie art. 236 rozporządzenia nr 2913/92

Sentencja

- 1) Wykładni art. 122 lit. c) rozporządzenia Rady (EWG) nr 2913/92 z dnia 12 października 1992 r. ustanawiającego Wspólnotowy kodeks celny należy dokonywać w ten sposób, że podczas określania wysokości długu celnego powstałego wskutek dopuszczenia do obrotu produktów kompensacyjnych, organy celne nie są zobowiązane do stosowania reguł naliczania należności dotyczących procedury przetworzenia pod kontrolą celną, gdy przywożone towary mogły zostać nią objęte, chyba że zainteresowany podmiot złoży wyraźny wniosek w tym zakresie.
- 2) Wykładni art. 236 rozporządzenia nr 2913/92 należy dokonywać w ten sposób, że krajowe władze celne powinny uwzględnić wniosek o zwrot należności celnych, w razie stwierdzenia, iż w następstwie błędu zainteresowanego podmiotu a nie wskutek jego wyboru, wysokość długu celnego została określona przy zastosowaniu art. 121 tego kodeksu i przekazana do wiadomości zainteresowanego, również wówczas, gdy z wnioskiem tym wiąże się ponowne obliczenie przez te organy wysokości długu celnego przy zastosowaniu art. 122 lit. c) tego rozporządzenia.

(¹) Dz.U. C 106 z 30.4.2005